

TILT MOCT S

Informatīvi izglītojošs
starpškolu periodisks izdevums

2002 #1

#9

- Pie klavierēm —
10 stundas
dienā ... 5.lpp

- Ja mājas Tallinā,
bet mācības Rīgā ... 3.lpp
- Riti raiti, valodiņa! ... 8.lpp

- Сексрабыни
21 века ..стр.10

- Даешь хип-хоп культуру
в массы! ..стр.12
- Он + она и сбоку бантик,
или третий лишний ..стр.14

Kā mēs atradām jaunus draugus

Linda Šulte,
Rīgas 90. vidusskolas
12. klases skolniece

Beidzot “Tilts” īstenojis savu seno ideju – doties uz kādu no lauku skolām, lai meklētu jaunus draugus.

Sakāpuši mikroautobusā, pavēsā piektdienas rītā ar nelielu nokavēšanos devāmies ceļā uz Taurupes vidusskolu, kuras pārstāvji vairākkārt rakstījuši žurnālam “Tilts”. Pēc divām ceļā pavadītām stundām sasniedzām galamērķi, kur mūs sagaidīja skolas direktors, skolotāja un skolēni. Sākumā jutāmies nedaudz apmulsuši, tomēr pēc neilga brīdīņa, kad redzējām, cik ļoti taurupieši gatavojušies mūsu uzņemšanai, cik daudz zina par “Tiltu” un cik citīgi to lasījuši, mulsumu no mainīja patīkams pārsteigums. Mājīgi sarūmējušies skolotāju istabā, iepazīnāmies un sākam runāt par visdažādākajām tēmām, arī par “Tiltu”, protams.

Taurupes vidusskola atrodas patālu no Rīgas, tāpēc vispirms mēģinājām noskaidrot, kas lauku un pilsētas jauniešiem kopīgs. Iz-

rādījās, ka nemaz tik atšķirīgi mēs neesam. Iepazināmies ar Taurupes vidusskolas avīzi un tās redaktoru Tomu, savukārt taurupiešiem bija savs viedoklis par “Tiltu”. Viena no būtiskākajām atziņām — žēl, ka žurnāls iz-

nāk tik reti. Sastapām arī kādu meiteni, par kuru savulaik bija stāstīts “Tilta” 7. numura publikācijā “Latvija ir viņas mājas” – Gaļina atzinās, kā jutusies, kad ieraudzījusi interviju un ko par to teikuši darugi un paziņas. Ap-runājāmies arī ar intervijas autori Māriti, kura, izrādās, ir vietējās skolēnu pašpārvaldes kultūras ministre.

Interesanta mums šķita Taurupes vidusskolas vēsture. Mācību iestāde atrodas vecā muižā, kur kopā ar skolēniem un skolas darbiniekiem mītot arī kādreizējā barona fon Dran Zā spoks. Tas parasti mēdzot uzdarboties 18. novembrī, tādēļ vietējo leksikā radies jēdziens “Valsts svētku jampadracis”, kas gan parasti beidzoties laimīgi. Nolēmām, ka atmiņai no šīs tikšanās derētu arī kopēja bilde. Fotografējāmies kādā zālē, kur sienu apgleznojusi skolas bijusī audzēkne. Pēc tam sekoja adrešu apmaiņa un daudz sirsniņu “paldies!”. Atpakaļceļā mūsu mikroautobusiņā riņķoja pozitīvas emocijas. “Tilts” meklēja un atrada jaunus draugus un domubiedrus. ☑

Встреча в Таурупе

Даниэль Умановский,
ученик 9-га класса 2-ой Рижской
средней школы

Недавно корреспонденты нашего журнала решили посетить школу городка Таурупе, в Огрском районе. Наш журнал пользуется там неплохим успехом, а наше посещение было, как оказалось, важной новостью в Таурупской школе всю неделю.

Приехав, мы оказались приятно удивлены встречей. Вдоль стен коридоров стояли ученики, встречавшие нас как президентов, по меньшей мере. Как ребята сами потом признались, они были порядком перепуганы, но скоро убедились, что репортеры тоже люди и с ними тоже можно говорить. В школе учатся 247 ребят, и мне понравился очень хороший уровень внутренней организации: работой самоуправления руководит парламент, который избирает президента. В школе есть свой министр культуры, управление спорта, информационный центр и другие структуры, а также регулярно выходит школьная газета. Школа очень уютная, кабинеты чистые, их бы поставить в пример некоторым рижским учебным заведениям. К огромной радости наших компьютерщиков, в школе оказался и компьютерный класс. Довольно неплохой, между прочим. Символом школы является сова, и ее изображения можно увидеть во многих местах.

Во время встречи с ребятами мы узнали, что Таурупская школа — одна из самых активных, успешно принимающая участие в олимпиадах, соревнованиях, конкурсах. И, что для нас было самым приятным, с удовольствием читают наш журнал. ☑

Mājas – Tallinā, studijas – Rīgā

Diāna Muceniece,
Rīgas 90. vidusskolas
12. klases skolniece

Rīga – manas mājas ar pazīstamām ielām, nekad nenorimstošo steigu, brīnišķīgām vietām un pilsētas nomalēm... – mana kopš dzimšanas. Bet kāda tā šķiet citiem? Trīs igauņu puīši šobrīd studē Rīgas Ekonomikas augstskolā (SSERīga). Uz "Tilta" jautājumiem atbild ARMĪNS PENNERS, URMETS URVA un ANTONS SKVORCOVS.

– Kāpēc jūs izvēlējāties studēt Latvijā?

Armīns: — Man bija lielisks skolotājs vidusskolā, kurš arī pasniedz Igaunijas Biznesa skolā, un viņš man ieteica šo augstskolu kā labāko Baltijā, kur studēt ekonomiku.

Antons: — Es izvēlējos studēt Rīgā, jo tas bija vienīgais variants, kas mani apmierināja. Dzīve citā valstī deva man iespēju būt neatkarīgam no vecākiem, turklāt Rīga ir divreiz lielāka par Tallinu.

Urmets: — Rīgas Ekonomikas augstskola ir labākā biznesa augstskola Baltijā. Augsta kvalitāte par brīvu, internacionāla pieredze, draugi no Latvijas un Igaunijas...

– Vai mācīties angļu valodā ir grūti?

Armīns: — Manas angļu valodas zināšanas ir virs vidējā līmeņa, tāpēc man nav problēmu saprast lekcijas vai lasīt nepieciešamos materiālus. Sākumā gan bija diezgan jociņi visu laiku runāt angļu valodā.

Antons: — Ir mazliet nepierasti mācīties tikai angļu valodā, bet tā kā es angļu valodu esmu mācījis 11 gadus, tas nebija grūti. Vienīgā problēma ir tā, ka es angļiski lasu lēnāk nekā igauņiski. Ja mums ir daudz jālasa (kā tas parasti ir), tad tas man aizņem vairāk laika.

Urmets: — Mācīties angļu valodā, protams, nav tas pats, kas igauņu valodā, bet es ceru, ka izdzīvošu.

– Kā jūtaties, dzīvojot tik tālu no savām ģimenēm?

Armīns: — Personīgi man nav īpaši labas attiecības ar ģimeni, un šī ir lieliska iespēja būt projām no mājām. Es to vairāk uzskatu kā piedzīvojumu, tik daudz kas noticis šajā laikā, kopš es dzīvoju Latvijā.

Antons: — Es esmu pieradis pārcelties no vienas vietas uz otru, jo esmu dzimis Krievijā, vēlāk dzīvoju Igaunijā, tā kā pārcelties uz Latviju nebija grūti. Es jau ilgi vēlējos dzīvot atsevišķi no vecākiem. Ja es ļoti ilgojos pēc mājām, nav grūti vecākus apciemot — tikai sešu stundu brauciens ar autobusu.

– Kā jums patīk dzīve Latvijā?

Armīns: — Es vēl neesmu izbaudījis visu, ko Latvija var piedāvāt, bet dzīve šeit ir laba.

Mani patiešām iepriecina tas, ka Rīgā laiks ir siltāks nekā Tallinā (dažreiz pat par 5 grādiem). Man ļoti nepatīk aukstums, un tāpēc es vēlētos dzīvot vietā, kur ir vēl siltāks.

Urmets: — Esmu apmierināts ar dzīvi šeit. Rīga ir perfekta vieta — Baltijas valstu centrs, lielākā pilsēta un tikai 300 km attālumā no Tallinas. Dzīvošana Latvijā dod man jaunas izjūtas un pieredzi, to pat varētu nosaukt par izaicinājumu.

– Vai ir atšķirības starp dzīvi Latvijā un Igaunijā?

Armīns: — Apkalpošana veikalos ir laba, jo Igaunijā neviens tev nepalīdz salikt iepirkumus maisiņos. Toties automašīnu vadītāji Latvijā ir ļoti nepieklājīgi, tas atstāj sliktu iespaidu par Rīgu.

Antons: — Protams, dažas lietas ir atšķirīgas. Igaunija ir nedaudz attīstītāka valsts. Tā kā man dzimtā valoda ir krievu, tad man nav problēmu, jo gandrīz visi Latvijā runā krieviski. Ir arī atšķirības cilvēku attieksmē, cilvēki Latvijā ir rupjāki (protams, ne jau visi).

Urmets: — Latvijā biļetes tiek kontrolētas sabiedriskajos transportos, Igaunijā var

tad liekas, ka Rīga ir atpalikusi par četriem vai pieciem gadiem savā attīstībā, bet Rīgā ir ļoti daudz skaistu arhitektūras pieminekļu.

Antons: — Rīga ir diezgan liela pilsēta, īpaši jau priekš manis, jo Igaunijā es dzīvoju mazā pilsētā. Te ir lielākas iespējas dažādām izklaidēm. Vecrīga ir skaistāka par Tallinas vecpilsētu, un Rīga ir ļoti skaista, bet tikai centrā.

Urmets: — Kad esmu Tallinā, es jūtos kā mājās, bet, atbraucot uz Rīgu, es jūtos tāpat.

– Kā jūs pavadāt savu brīvo laiku?

Armīns: — Izklaidējos, trenējos, braucu uz Jūrmalu (kad ir silts laiks). Pārsvārā brīvo laiku cenšos veltīt miegam, kura man pietrūkst, jo bieži mācos līdz 3 no rīta.

Antons: — Kā vairumam studentu, man patīk izklaidēties, tad kad man ir nauda. Es eju uz naktsklubiem un bāriem, jo daži no tiem tiešām ir ļoti labi.

Urmets: — Brīvais laiks Rīgā — kino, sports, ballītes dzīvokļos un naktsklubos.

– Jūsu domas par vienaudžiem Latvijā?

Armīns: — Viņi ir jauki, man nav nekā

Attēlā: Armīns Penners, Urmets Urva un Antons Skvorcovs.

izmantot sabiedrisko transportu, nepērkot biļetes. Latvieši vienmēr sarokojas, kad viņi ierauga draugus — sākumā bija ļoti grūti pie tā pierast, jo Igaunijā mēs tā nemēdzam darīt. Un, protams, nauda — esmu sācis skaitīt monētas. Dzīve Latvijā un Igaunijā ir ļoti līdzīga. Ir viena atšķirība — igauņiem nav joku par latviešiem, bet es zinu, ka latviešiem ir daudz anekdožu par igauņiem.

– Un kā jums patīk Rīga?

Armīns: — Ja salīdzina Rīgu ar Tallinu,

slikta ko teikt. Savu laiku es pavadu kopā ar igauņiem, bet man ir arī ļoti daudz draugu starp latviešiem. Vienīgi divaini liekas tas, ka latviešiem un lietuviešiem ir izveidojies stereotips, ka igauņi ir savādi un lēni. Cilvēki, ar kuriem es kopā mācos, ir mainījuši savu viedokli.

Antons: — Jaunieši visur ir līdzīgi.

Urmets: — Jaunieši ir tādi paši kā Igaunijā, tāds pašas ballītes, tāda pati mūzika. ☑

Viņa to sauca par mīlestību

Jana Užule,
Rīgas Franču liceja
10. klases skolniece

Es jums pastāstīšu par mīlestību. Parasti stāsti par šo tēmu ir skaisti. Šis būs savādāks... un diemžēl patiess.

VIŅA bija (es apzināti lietoju vārdu "bija") skaista, jauka latviešu meitene ar izteikti brūnām acīm un tumšiem, mazliet viļņotiem matiem. Draugi VIŅU sauca par Sauli, un ne tikai tāpēc, ka meitenes mīlākā krāsa bija dzeltena — no VIŅAS staroja tāds milzīgs

VIŅA pārvietojās skolas gaitenēs... Es nemeļošu, ja teikšu, ka VIŅA zināja, kas ir laime...

Arī VIŅŠ savā veidā bija laimīgs, lai gan viņu pašu tas īpaši neinteresēja. VIŅU neinteresēja nekas. VIŅŠ bija viens no tiem "krutajiem puīšiem" — krievs pēc tautības

ja draugiem, nemācījās, negleznoja, jo bija uzradies VIŅŠ. Klausoties meitenes stāstos, šķita, ka VIŅA beidzot bija sastapusi savu sapņu puisi — VIŅŠ esot šausmīgi skaists, stiprs un vienkārši brīnišķīgs. Man par VIŅAS apmātību nāca smieklis, bet es to neizrādīju, jo mīlestība taču ir tik skaista! VIŅA bija iemīlējusies. Un es par VIŅU priecājos. Vismaz sākumā.

Bet tad VIŅA pameta mākslas skolu, aizgāja no mājām (man vēl joprojām nav skaidrs, kur viņa dzīvoja) un draugus uz ielas pat vairs nesveicināja. Nu, smaidīgās Saultes vietā, pa tumšām ielām nakts vidū pie VIŅA vilkā pelēka ēna. Arī matus meitene bija izbalinājusi, jo "VIŅAM patik blondīnes". Katru vakaru VIŅA savā dienasgrāmatā rakstīja garum garos apcerējums par tēmu "kā es VIŅU milu, dievinu, apbrīnoju, utt." Un tā tiešām bija mīlestība! Līdz absurdam smieklīga, nevienam nevajadzīga mīlestība... VIŅA pārdeva visas savas grāmatas un drēbes, sagrieza savas gleznas (jo "VIŅAM nepatik pārāk radošas un gudras meitenes"), un vēl — VIŅA ļoti rūpīgi slēpa savas vēnas...

Tikai žēl, ka VIŅŠ VIŅU nemīlēja. Tas viss viņam šķita smieklīgi un stulbi. Pūsis dievināja tikai savu balto pulverīti, un nu VIŅAM bija uzradusies jauna pircēja. Turklāt tīri smuka un seksīga. Reizēm par pulveri norēķinājās "graudā". VIŅA to sauca par tuvību, par siltumu, par mīlestību..., bet VIŅŠ — par gadījuma sakaru.

Meiteni atrada kādā tumšā kāpņu telpā Maskavas ielā. Pārdozējusi.

Nu VIŅA atkal ir eņģelis. Tikai tagad VIŅA dzīvo debesīs, aplaimo ar savu jauko smaidu... un vēl joprojām mil. Mil un gaida VIŅU ciemos. Un VIŅŠ atnāks — tas ir tikai laika jautājums... Un tieši tāpēc es, klausoties Sinatru, vēl joprojām raudu — VIŅA dievināja šo mūziku... ☹️

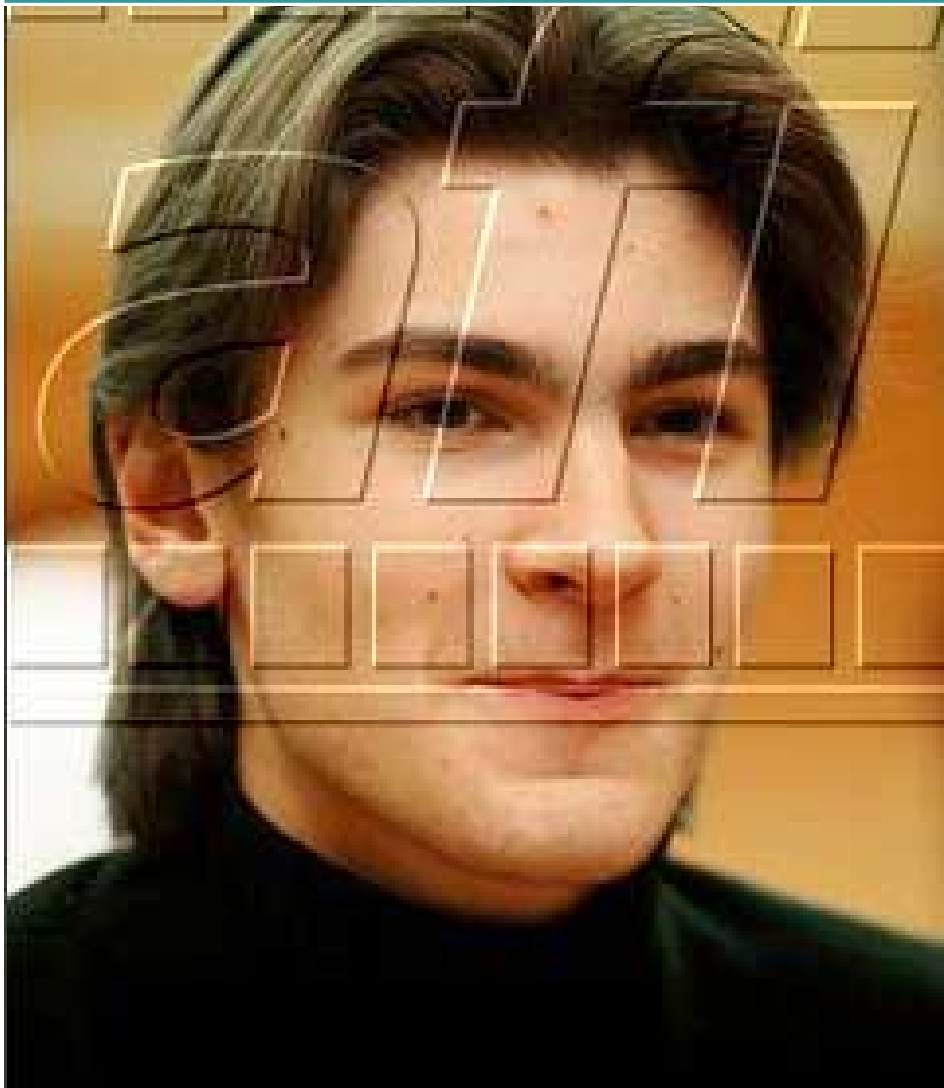
siltums un harmonija. VIŅA daudz gleznoja (uz mākslas skolu viņu aizveda māmiņa, un nu tās bija VIŅAS otrās mājas). Visa VIŅAS istaba bija piekrauta ar lielām, gaišām gleznām, un vakaros, dzerot tēju, VIŅA lasīja Hemingveju un domāja par debesīm... VIŅAI ļoti patika lietus — tā sajūta, kad lietus lāsītes klusi dursta ķermeni. Un vēl VIŅA mīlēja mūziku — labu, vecu mūziku. Ja godīgi — VIŅA bija eņģelis. Vienmēr smaidīga, jautra

(bet nacionalitātei šeit nav nozīmes). Narkodileris. Un, protams, lietotājs arī. VIŅAM patika meitenes. Daudzas meitenes. Arī VIŅŠ mīlēja mūziku (nezinu, vai "mīlēja" ir pareizais vārds) — "Eminem", "Limp Bizkit", utt. Lai nu kā, mūzika nebija tas, kas viņus vienoja. Un, ja godīgi, es tiešām nezinu, kas viņus saveda kopā, un kur tas notika, bet...

VIŅA kļuva tāda dīvaina — vairs nezvanī-

Pie klavierēm – 10 stundas dienā

Laura Daugule,
Rīgas Doma kora skolas 11. klases skolniece,
Dace Pēkšēna,
Rīgas 90. vidusskolas 12. klases skolniece

Jauns, daudzsološs, talantīgs. Pianists ar spilgtu, savdabīgu izpildījuma manieri, nevainojamu tehniku. Tādas atsauksmes par viņu pēdējā laikā bieži lasītas presē. Vestards ŠIMKUS dzimis 1984. gadā un šobrīd ir Ēmila Dārziņa mūzikas skolas audzēknis. Viņa vārds jau izskanējis tālu aiz Latvijas robežām. 1996. gadā Vestards ieguvis "Grand prix" Šopēna starptautiskajā jauno pianistu konkursā Polijā. 2001. gadā – Starptautiskajā atskaņotājmākslinieku konkursā Stokholmā. Jau no 1998. gada jaunais pianists aktīvi koncertē. Šoruden Vestards plāno doties uz Losandželosu, kur studēs klavierespēli pie izcilā pianista un pedagoga Daniela Pollaka. Bet šodien viņš ir žurnāla "Tilts" viesis.

– Kad tu saprati, ka mūzika būs tavas dzīves mērķis?

– Atceros, ka bērnībā man diez ko nepatika sēdēt pie klavierēm un spēlēt. Ja ņem vērā, ka klavieres spēlēju jau no piecu gadu vecuma, tad to var arī saprast. Pavērsiens notika pēc kāda konkursa Lietuvā, kur pirmo reizi ieguvi pirmo vietu. Tad man bija deviņi gadi.

– Tu neesi vienīgais mūziķis ģimenē. Kā kopā sadzīvo radošas personības?

– Tas, protams, ir grūti. Dažreiz radošā kopā, tas var radīt pat mazu sprādzienu. Cenšamies jau kaut kā... Cik vien iespējams, nejaucamies viens otra radošajās izpaušmēs. Varam piedalīties vērtēšanā, bet nekādā gadījumā radišanas procesā. Manuprāt, tā tam jābūt.

– Vai mājinieki tev mēdz lūgt arī kaut ko nospēlēt?

– Jā, tas notiek ļoti bieži, piemēram, tēvs ienāk istabā un saka: nu tagad spēlē šito un to...

– Un ko tu?

– Es saku, ka tagad nevaru, jo man iepilnānots kaut ko citu spēlēt piecas stundas. Iznāk jau tāds maziņš "bardaciņš", bet nekas.

– Tu saki: iepilnānots. Vai tu skaiti laiku, ko pavadi pie klavierēm?

– Skaitu. Man patīk strādāt pēc plāna. Ja izdodas, tad esmu laimīgs.

– Kas vēl tevi dara laimīgu?

– Pats darba process, kurā, pilnveidojot sevi, varu gūt gandarījumu. Un, protams, cilvēki, kas ir man apkārt — mana ģimene, uz kuru vienmēr varu paļauties, kas vienmēr

mani atbalstīs un sapratis.

– Ko tu cilvēkos vērtē visaugstāk?

– Sapratni. Manuprāt, vajadzētu saprast, kāpēc cilvēki ir tieši tādi un ne citādi, bet nejaukties viņu dzīvē. Vēl ir svarīgi nebūt augstprātīgam un neuzskatīt, ka citi apkārt neeksistē. Pēc savas pieredzes varu teikt, ka ar tādiem cilvēkiem ir ļoti grūti kontaktēties. Man viņi vienkārši nav interesanti.

– Vai tu centies būt perfekts?

– Noteikti. Vienmēr esmu vēlējies, lai viss būtu perfekti. Pirms koncertiem es ļoti daudz strādāju — klavieres spēļu apmēram 10 stundas dienā. Vismaz izeju uz skatuves ar apziņu, ka esmu daudz darījis — par uztraukumu vispār nedrīkst domāt. Tā ir mana recepte! Ja visu laiku domāsi: ka tik kaut kas neatgadītos, tad noteikti kaut kas notiks...

– Tagad ar uztraukumu esi uz "jūs"?

– Jā, bet kādreiz tā bija problēma. Tagad tam esmu ticis pāri, arī pateicoties manam skolotājam Sergejam Osokinam, kurš pats ir ļoti mierīga un nosvēta personība. Skolotājs pārliecinājies, ka es varu valdīt pār uztraukumu. Kad ir pārliecība, tad izdodas.

– Vai tev ir svarīgi, kas sēž zālē, kad tu spēlē?

– Ir svarīgi. Nebūšu liekulis, kurš teiks, ka man jau svarīga ir tikai mūzika. Patiesībā man svarīgs ir viss, arī cilvēku noskaņojums. Svarīgi, kā cilvēki tevi uzņem.

– Ko tu varētu teikt par Latvijas publiku?

– Latvijā nav viegli panākt publikas labvēlību. Ja tas izdodas, tad atkal ir otra galējība — tevi gatavi vai uz rokām nēsāt un slavēt avižu pirmajās lapās. Patiesībā Latvijas publika ir diezgan cimperlīga.

– Nesen tu koncertēji Amerikā. Kā veicās?

– Negaidīju, ka brauciens uz mani atstās tik pozitīvu iespaidu. Amerikā man bija četri koncerti — Losandželosā, Sanfrancisko, Sietlā un Portlandē (solokoncerti ar 2,5 stundu programmu). Šķiet, ka pēc 11. septembra notikumiem amerikāņi kļuvuši vienotāki, siltāki, atvērtāki. Arī izejot uz skatuves, jutu šo brīnišķīgo cilvēku atsaucību. Amerikāņiem ļoti svarīgi ir koncertā gūt emocionālu iespaidu. Ja tas izdodas, tad koncerta beigās klausītāji stāv kājās un lej asaras. Tādu reakciju panākt nav viegli, bet, ja tu pilnībā atraisies, ļauj vaļu žestiem un grimasēm plus ātram tempam un skaļam fortissimo, viņiem tas ļoti patīk.

Es ļoti cenšos, lai cilvēkiem patiktu manis izpildītā mūzika un tas, kā es to daru, un lai viņiem būtu interesanti klausīties.

– Un ja nu tomēr neizdodas?

– Tikai nesaspringt! Nomierināties un strādāt tālāk... 🎹

Latvijas izglītības sistēmas mīnusi

Diāna Muceniece,
Rīgas 90. vidusskolas 12. klases skolniece

Skolotāja darbs ir atbildīgs, grūts un turklāt nepietiekami atalgots, tāpēc izglītības sistēmā rodas vairākas nopietnas problēmas.

Pirmkārt, zemo algu dēļ jaunie skolotāji lielākoties meklē darbu citur, pat tādā gadījumā, ja darbs neatbilst viņu specialitātei, vai arī "piestrādā" skolā tikai paralēli mācībām vai citam darbam. Es domāju, ka liela daļa jauniešu, kas stājas pedagoģijas augstskolās, nedomā savu dzīvi saistīt ar skolu. Jā, skolēniem patīk jaunie skolotāji ar radošām idejām un netradicionālām mācību metodēm, kuri spēj ieinteresēt un aizraut, bet... Otrkārt, tikpat svarīga problēma, kā jauno skolotāju deficīts skolās, ir labāko un profesio-

nālāko skolotāju aiziešana uz citām, prestižākām darba vietām, kur nereti arī labāk maksā. Var jau viņus saprast, jo katrs taču vēlas sev pēc iespējas nodrošinātāku dzīvi. Bet vai tad skolēni, kuri mācās Rīgas nomaļēs, pie tā ir vainīgi? Skolotāju trūkums skolās noved pie izglītības kvalitātes samazināšanās, jo nespeciālisti vai studenti jau nevar aizstāt profesionāļus.

Dažkārt no skolotājiem tiek prasīts pārāk daudz, piemēram, viņiem jāinstruē bērni par rīcību dažādās ekstremālās situācijās, taču neizpēc nevienam nav ienācis prātā izsniegt attiecīgas brošūras par šiem tematiem, tāpēc nav iespējas izsmeltoji pastāstīt par to. Vēl man pilnīgi nevajadzīgas liekas anketas, kas jāaizpilda skolēnu vecākiem, pirms viņu bērns dodas ekskursijā. Anketās

ir jautājumi par bērna veselības stāvokli, par produktiem, ko viņš nedrīkst lietot uzturā. Manuprāt, šādu anketu ieviešana varētu ierobežot ekskursiju biežumu, ļoti iespējams, ka skolotāji vienkārši nevēlēties uzņemties liekas rūpes.

Protams, nevar pie visa vainot vienīgi skolotājus, zemās algas un nepilnības izglītības sistēmā. Ja skolēns pats nesaprot, kādēļ viņš mācās un ka izglītība ir kapitāls viņa nākotnei, uz spožiem rezultātiem nevar cerēt. Reti kāds no skolēniem ir īpaši apdāvināts, svarīgi, cik viņš pats cenšas sasniegt savu mērķi. Dažiem ir vienalga, jo viņi apzinās, ka vecāki ir pietiekami turīgi, lai maksātu par viņu studijām, tādējādi viņiem nav stimula censties. Ir arī tādi, kuri vēl, 12. klasi beidzot, nav īsti nolēmuši, ko tālāk darīt. ☒

Teātri, balles un citi "aizvēsturiski" pasākumi

Una AHŪNA,
Rīgas 2. vidusskolas
12. klases skolniece

Agrāk uz ballēm (es te domāju īstu balli – ar balles kleitām un partneriem, kuri aizrunāti jau vairākas nedēļas pirms tam) meitenes gatavojās rūpīgi un ilgi. Balle tika uzskatīta par nopietnu pasākumu, kurā ir iespēja parādīties sabiedrībā, demonstrēt jaunus tērpus, iepazīties ar jauniem draugiem. Arī puišiem šāds sarīkojums nelikās nevajadzīgs vai apkaunojošs, jo tādos pasākumos varēja satikt sabiedrības labākās meitenes. Vecāki balles uzskatīja par ļoti svarīgām un dēvēja to par ieiešanu sabiedrībā.

Šodien iet uz ballēm ir vecmodīgi un princešu kleitas vilkt mugurā šķiet smieklīgi. Žēl, jo ālēšanās pa diskotēkām un citiem mūsdienīgiem masu pasākumiem taču nav

salīdzināma ar istām ballēm, turklāt disenes var apmeklēt labākajā gadījumā līdz apmēram 20 gadu vecumam. Tad, kad sirds sailgosies pēc kaut kā romantiskāka un

mierīgāka, ir maz cerību, ka kāds vīrietis vēl mācēs dejojot valsī un sievietes mācēs būt graciozas krāšņās balles kleitās. Turklāt maz ticams, ka mēs vairs pratisim izklaidēties un jauki pavadīt laiku arī bez alkohola. Vai tas nozīmē, ka pēc dažiem gadiem uz ballēm ies tikai vecākā paaudze un daži divaini indivīdi?

To pašu var teikt arī par teātru un operas apmeklēšanu, jo aizvien mazāk izrādēs var redzēt jauniešus, kurus šis (laikam jau piespiedu apmeklējums) negarlaikotu un patiesi interesētu. Samazinās jauniešu skaits, kuri teātra, operas vai baleta izrādi uzskata par lietišķu, interesantu un patīkamu laika pavadīšanas veidu. Vai tad agrāk presē varēja lasīt aktieru sūdzības par gados jaunu cilvēku uzvedību skatītāju zālē, kā dēļ tiktu pārtrauktas izrādes? Varbūt tad labāk būtu bijis palikt mājās un netraucēt citu darbu... Bez gariem paskaidrojumiem saprotams, ka vismaz ir jācieņa citu darbs, jācieņa pārējie apmeklētāji un jāsaprot, kad runāt, smieties un kad paklusēt. Tas ir ne tikai uzvedības un audzināšanas jautājums, bet arī kultūras trūkums. Vēl traģiskāk — jaunieši nejūt nepieciešamību pēc garīgām vērtībām.

Iespējams, ka manas pārdomas ir pārāk pesimistiskas un varbūt, ka tuvākajā nākotnē mūsu sabiedrībai nedraud kultūras iznīcība, tomēr baidos, ka pēc gadiem desmit, piemēram, vairs nebūs "moderni" spēlēt vijoli vai klavieres, dejojot, dziedāt, apmeklēt teātri... Vai Eiropai būs vajadzīga primitīva un nekultūrala tauta, kurai nav nekādu estētisku vērtību? ☒

Ekскурсии по Каугурциемсу

Александр Новиков,
ученик 9-го класса
Межмалской средней школы г. Юрмала

Все началось год назад, когда в Межмалской средней школе, мы, шестеро учеников 8 "а" класса и учительница биологии, начали работу над проектом "Прогулки по тропе в Каугурциемсе". Основная идея создания "Тропы..." заключалась в том, чтобы ознакомить учеников 3–6 классов с историей родного микрорайона, которая началась около 200 лет тому назад на берегу Рижского залива.

Начав работу над проектом, мы сами толком не знали историю создания рыбацкого поселения Каугурциемс. Вначале мы обошли весь путь сами и делали снимки интересных для нас объектов, затем сравнивали со списком архитектурных памятников местного значения и составили перечень объектов, о которых начали собирать дополнительный материал. Постепенно

но втянувшись в работу, наша группа прониклась уважением и гордостью за свой район, и если раньше мы не знали исто-

**Sākām strādāt pie projekta
"Pastaigas pa Kaugurciemu"
un...**

рию рыбацкого поселения, то теперь с легкостью можем рассказать про каждый дом и объекты природы, пролегающие на пути маршрута следования экскурсии. Мы руководствовались тем, что каждый ученик и житель Каугури должен знать историю родного края и бережно к нему относиться.

Во время наших экскурсий по Тропе, особое внимание мы уделяли познаватель-

ным играм, ознакомлению с памятниками истории и архитектуры, а также необычному ландшафту нашего поселка. Мы организовали работу так, чтобы каждый участвовал в выполнении заданий, поэтому делили участников экскурсии на группы по 5–6 человек и сопровождали их в качестве гидов. По ходу маршрута, используя буклеты и рабочие листки с заданиями, ребята знакомились с местом, которое, как выяснилось, посещали, но не обращали внимание на отмеченные нами объекты.

Каждый желающий сможет ознакомиться с достопримечательностями Каугурциемса, узнав информацию в Интернете, которую создает Государственный центр инициатив молодежи (IZM VIJC), а пока можно обратиться в нашу школу. ☑

Dzīvības cena

Laura Daugule,
Rīgas Doma kora skolas 11. klases audzēkne

Kad skaistā apkārtnē ir tik daudz, parasti negribam, lai arī tumšās krāsas iejaucas. Vai nu mazums par ko raizēties un skumt? Taču ir lietas, kas prasa, lai tās tiktu izrunātas un izsāpētas. Un ne jau tāpēc, lai pārvilktu lietas mākonī saulainai dienai, bet gan tāpēc, lai mācītu saprast un domāt par sevi un attiecībām ar citiem cilvēkiem.

NĀVE — tas ir kā naža dūriens sirdi tiem, kas paliek. Bet vēl briesmīgāka ir negaidīta nāve. Kad pirms pāris gadiem traģiski gāja bojā mana klasesbiedrene, es vēl nebiju gatava par to runāt. Taču pērn, saņemot vēl vienu triecienu — ziņu par kāda bijušā klasesbiedra pēkšņu un traģisku nāvi, sapratu, ka ir lietas, ko nevaru tā tik vienkārši pieņemt. Šie notikumi man lika aizdomāties par to, kāda ir mūsu attieksme pret citiem — arī pret tiem, kuru viedokļi nesaņem ar mūsējiem, kuru valoda šķiet mums nesaprotama, domu gājieni — atšķirīgi.

Neslēpšu — arī es pret bojāgājušo puisīti mēdzu izturēties asi, reizēm pat bez nopietna iemesla. Kad saņemu ziņu par viņa nāvi, domās gribēju sevi attaisnot, attieksmi pret viņu vērtējot vienkārši kā ne pārāk ievērojamu, bet lietas būtību tas nemainīja un, ja godīgi, arī mana pašsajūta no tā labāka nekļuva. Agrāk es strīdiem ar līdzcilvēkiem nemēdzu pievērst pārāk lielu uzmanību. Uzskatīju, ka visu jau vienmēr ir iespējams labot. Kā? Uzciņāt cilvēku ar kafijas tasi, konfekti, uzdāvināt puķu pušķi kā miera izlīguma zīmi... Vārdu sakot — variācijas visdažādākās. Bet, ja nu tādas iespējas mums vairs nebūs?

Jo vairāk es domāju par to, ka cilvēka nav līdzās, jo vairāk gribas sajūt viņa rokas pieskārienu, dzirdēt katru elpas vilcienu...

R.Tagore raksta: "Nāves zīmogs padara vērtīgu dzīvības monētu..." Vairbūt vajadzētu šo dzīvības cenu novērtēt savlaicīgi? ☑

Kopmītņu realitāte

Aija Pavlovska,
biznesa augstskolas "Turība"
1. kursa studente

Nu tik būs dzīvīte! Beidzot tikšu projām uz augstskolu, uz jauniešu vislabāko dzīvesvietu — kopmītņiem jeb kojām, kā studenti mēdz teikt biežāk. Nevienam neskatisies, lai es savlaicīgi aizietu gulēt, iemācītos uzdot, kārtīgi paēstu un sakārtotu savas mantas... Visu varēšu izlemt pati, gluži kā pieaudzis cilvēks.

Tomēr realitāte, izrādās, nav nemaz tik rožaina... Sajūta tāda, it kā es būtu izmesta uz citas planētas. Viss ir jauns, svešs, pavisam savādāks nekā mājās. Sākumā šķita, ka būs vienkārši — apēdišu sviestmaizīti, pacietīšu kaimiņu trokšņošanu naktīs, utt. Bet drīz vien sāk kāroties pēc īsta mājas ēdiena, pēc sa-

springtas mācību dienas gribas paslēpties savā istabiņā, kur tagad parasti tusējas jaunieši, kam brīvas lekcijas vai tās vispār tiek kavētas. Students beidzot atklāj, ka no mājām līdz iedotās naudas ir palicis pavisam maz, un pats galvenais — par sevi kojās jā rūpējas pašam: no rīta jāpieceļas uz lekcijām, jāsaņem brokastis, jāsakārto personīgās mantas, jāiet iepirkties, jākontrolē savi izdevumi, jāatrod laiks draugiem un visbeidzot — jāiemācās vēl arī sadzīvot ar citiem cilvēkiem.

Tas nemaz nav tik viegli izdarāms. Dažu brīdi pat sāk rasties nogurums no... dzīvošanas. ☑

Riti raiti, valodiņa!

Durvis uz plašo pasauli

Tija Ezeriņa,
Rīgas 64. vidusskolas
11. klases skolniece

Pirmo svešvalodu iemācījos četrus gadus vecumā — tā bija krievu valoda. Kāpēc tieši šo valodu? Atbilde ir pašsaprotama — vairākums bērnu mūsu pagalmā bija krievvalodīgie, un man taču arī gribējās piedalīties kopējās spēlēs, bez tam multiplikācijas filmas toreiz lielākoties bija krievu valodā. Latvija tolaik bija padomju savienības sastāvā, un visiem tas likās gluži vai pats par sevi saprotams, ka krieviski runā arī citu tautu pārstāvji.

Tagad valsts juridiskais statuss ir mainījies — jau vairāk nekā desmit gadus esam suverēna valsts, kur valsts valoda ir latviešu. Sabiedrība ir atvērta tā dēvētajam rietumnieciskajam dzīves veidam. Nu mums ir jābūt angļu (labākais variants!), vācu (arī var noderēt!) vai franču valoda, kas palīdz pārvarēt komunikācijas barjeru un prezentē savu valsti Eiropas sabiedrībā. Katram skolēnam skaidrs, ka angļu valoda mums būs noderīga, jo galu galā tā ir un paliek starptautiska saziņas valoda.

Taču, analizējot Latvijas sabiedrības iekšējos procesus un saprotot, ka Latvijas ģeogrāfiskais

stāvoklis jau nemainīsies, kļūst skaidrs, ka krievu valoda pie mums savu nozīmi nezaudēs. Sakari ar Krieviju jau nekur nezudīs, krievu valoda dažkārt noderēs arī pašu valstī. Pāršķirstot sludinājumus laikrakstos, nevar nepamanīt, ka pat ārzemju firmu pārstāvniecības, meklējot sev darbiniekus, vēlas atrast cilvēkus, kuri prot vairākas svešvalodas, ieskaitot krievu valodu.

Interesanti, ka mūsu skolā, piemēram, vācu valodu mācās mazāk skolēnu nekā krievu valodu. Ja jāizvēlas starp vācu un krievu valodu, tad priekšroka tiek dota pēdējai — kaut vai tikai tādēļ vien, ka tā ir labi zināma jau no bērnības un šķiet vieglāka nekā vācu vai franču. Daudzi latviešu skolu audzēkņi krievu valodu neuztver pat kā svešvalodu. Tomēr tie, kas krievu valodas vietā skolā izvēlas citu svešvalodu, pamazām sāk jau piemirst sarunvalodas iemaņas. Žēl, ka tā.

Nesen skolā veicu nelielu aptauju, lai uzzinātu arī citu skolēnu viedokli šajā jautājumā. Zinot, ka pirmā svešvaloda visiem ir angļu valoda, vaicāju, kādas valodas un kāpēc

vēl skolēni apgūst. Viens skolēns, kurš mācās gan vācu, gan krievu valodu, atbildēja, ka tieši šīs svešvalodas viņam nepieciešamas, lai spētu labāk kontaktēties ar cilvēkiem un nākotnē atrastu labāku darbu. Tie, kuru otrā svešvaloda ir tikai vācu, skaidroja, ka krievu valoda tāpat jau esot labi zināma vai arī — gluži pretēji — krievu valoda ir kā Ķīnas ābece, no kuras skolēns nesaprot ne vārda, tāpēc izvēlējušies vācu valodu. Lielākā daļa no aptaujātajiem tomēr mācās tikai krievu valodu — tāpēc, ka vēlas to apgūt pamatīgāk, uzskata, ka krievu valoda nākotnē var noderēt vai ka krievu valoda ir vieglāka nekā vācu. Ja skolā būtu iespēja apgūt vēl kādu svešvalodu, tad pārsvarā manis aptaujātie skolēni izvēlētos spāņu valodu.

Tā vai citādi, bet skaidrs, ka valodu zināšanu nekad nevar būt par daudz, tās paver mums plašākas iespējas gan mācībās, gan darba meklējumos. Katra valoda, ko mēs zinām, dara mūs bagātākus, paverot durvis uz plašo pasauli. ☐

Система знаков, передающая информацию

Даниэль Умановский
Ученик 9-го класса
2-ой Рижской средней школы

Вынесенная в заглавие сухая формулировка является только лишь одной из многих попыток определить, а что же такое, собственно, язык? Очевидно, что понятие языка как средства человеческого общения более глубокое, более емкое, не исчерпывается вышеприведенным определением. Филологи подчеркивают, что система символов и звуков служит не только орудием общения, обмена мыслями, но и средством выражения культурной идентичности, национальной самобытности. В этом контексте становится неоспоримым равное значение всех языков и понятна забота о сохранении так называемых малых языков.

Как проявление этой заботы можно расценивать то, что последние несколько лет 21 февраля ЮНЕСКО объявляет днем родного языка.

А 2001 год был объявлен Европейским годом языков. Разнообразные мероприятия были направлены на пропаганду изучения иностранных языков.

Решив узнать, насколько хорошо ребята знакомятся с языковой ситуацией в Европе и мире, я в своей школе распространил анкеты, в которых было несколько вопросов.

Отвечали ребята в возрасте 15 лет.

Первый вопрос был — сколько языков насчитывается в Европе?

Как известно, в Европе около сорока государств, и поэтому многие предположили, что их около пятидесяти, и только несколько человек допустили, что европейских языков более ста. На самом деле,

хотя это и может показаться странным, в Европе в среднем по 5 языков на государство, всего — 225 языков.

Pasaulē ir 6 000 – 7 000 valodu. Ja domājat, ka visvairāk cilvēku runā angļu valodā, tad maldāties.

Сколько же языков во всем мире?

Большинство ответов колебалось между 1000 и 2000. Опять недооценили, в мире от 6000 до 7000 языков. (Как видно, подсчеты филологов колеблются в столь же значительном диапазоне). Так что европейских языков еще и мало, их только три процента от мировых. Где и как насчитали такое количество языков? Дело в том, что на многих языках говорят только несколько сотен человек, а то и меньше, это языки небольших племен или даже отдельных семей.

Надо сказать, что на девяносто шести процентах мировых языков говорят только четыре процента населения Земли.

Следующий вопрос был — на каком языке говорит наибольшее количество людей?

Многие называли английский и испанский, ввиду их распространенности, однако на этот раз было достаточно и тех, кто знал правильный ответ — китайский. Хотя китайский язык и не является распространенным географически, нельзя забывать про огромное население Китая, ко-

торое говорит на китайском.

В странах Европейского Союза почти половина людей говорит на английском, а на втором месте немецкий язык — на нем говорит треть людей в ЕС.

В Южной Америке наиболее распространен испанский, но английский остается самым распространенным в мире, во многом благодаря компьютерам и Интернету.

На вопрос, какие языки следует преподавать в школе, английский назвали почти все, очень популярны были немецкий и испанский, менее — итальянский, французский, русский.

На практике, английский и русский преподают почти во всех школах, немецкий или французский предлагают в качестве третьего языка. Испанский и итальянский в основном преподают факультативно.

Последний вопрос был, удовлетворены ли ребята качеством преподавания языков в школе?

Как и следовало ожидать, мнения тут разделились, но немного больше оказалось недовольных. Те, кто указали причины, отметили, что в школе изучение происходит поверхностно.

Я не ставил себе целью делать какие-либо выводы на основании заполненных анкет, а надеялся, что сам факт участия в анкетировании может стимулировать у человека интерес к изучению иностранного языка, что неизбежно ведет к углубленному пониманию своего родного. ☐

Rīti raiti, valodīņa!

Все у нас получится

Полина Мошева
студентка 1-го курса

В который раз пытается правительство сделать что-нибудь хорошее для народа и протоптать путь в совместное светлое будущее. Да все что-то не получается. Возможно, и правда потому это происходит, что не устоялись у нас незнакомые демократические ценности, не хватает опыта управления страной, поэтому не занимается правительство привычным делом, а экспериментирует.

Вот и программу по переводению русскоязычных школ на латышский язык обучения можно считать экспериментом. Удачным ли? Время покажет. Жалко только то, что в этот раз объектами эксперимента стали дети. И неизвестно еще, как отразится подобная система на их будущем. Ведь даже эксперимент, и тот не по науке. Не маловато ли времени дается до полного перевода школ на латышский язык? — ни наладиться эффектом, ни проанализировать возможные последствия. А зачем пытаться анализировать, если следующий шаг уже запланирован — 2004 год подразумевает полное переведение на латышский язык. Да и для ценности эксперимента подобная шоковая терапия должна была бы сопровождаться периодом привыкания к новым условиям. Вряд ли после 3–4 лет обучения нескольким предметам русскоязычный ребенок, который слышит латышский только в школе, может свикнуться и быть в состоянии учить на латышском языке не только гуманитарные, но и точные науки.

Никто не отрицает, что нужно учить латышский язык. Надо, потому что кушать хочется всем. А это вряд ли возможно в наше время без знания латышского языка. Жалко только, что подобная мотивация, вызванная давлением извне — вытесняет возможную "Я хочу учить латыш-

ский язык потому, что Латвия — моя страна, латышский язык — это часть ее культуры. Потому знать латышский — дань уважения стране, частью которой мы являемся, которой мы нужны."

Ну не получается у нас так. Не хватает у наших политиков терпения приучать людей к культуре друг друга умеренными средствами. А то как же — ведь выборы на носу. Не покажешь, что ты заботаешься о своем народе хоть каким-то способом — совсем пропадешь...

Skaidrs, ka latviešu valoda jāmācās, taču diez vai šoka terapija situāciju uzlabos.

Да ведь идея, то неплохая, если бы все в меру. К сожалению, слишком радикальная политика в этой области может вызвать резкое разделение детей на удачливых борцов и бесконечно отстающих. Да, у кого-то хватит сил и воли выстоять, выучить, прорваться через язык, который он будет считать не естественной частью своей жизни, а преградой на пути к успеху. Они выстоят, сумеют перебороть себя и, вполне возможно, еще больше разовьют свой интеллект. При этом, зная на один язык больше, составят достаточную конкуренцию своим латышским сверстникам. Но будут ли они уважать латышский язык и любить Латвию?

Да, у этих все будет хорошо. Но что же будут делать другие — те, у которых сила воли меньше, способности к языкам хуже, здоровье слабее? Не сможет он заставить себя делать каждое домашнее задание со словарем, которых понадобится не мало, учитывая специфику каждого предмета. Это особенно относится к 2004 году, когда запла-

нировано завершить сей блестящий эксперимент, поставив решительную точку на всем русскоязычным образовании. Опять же, будем делить детей на привилегированных и не очень — ведь дети состоятельных родителей получат возможность учиться на русском в частной школе, которая только уроками латышского языка и латвийской истории вполне может обеспечить знание языка, необходимое для дальнейшей учебы.

А ведь проблемы с языком уже на этом этапе вызывают у детей неприязнь к предметам и нежелание их учить. А что, если таковыми станут все предметы? Такие дети — неудачники (что само по себе звучит страшно) никому не будут нужны. Где уж тут "Поверить в себя, познать свои сильные и слабые стороны и смело шагнуть во взрослую жизнь"?

Да и опять же получится — устранение симптомов, а не болезни. Хотя тут нужно учитывать, что мы имеем в виду, говоря об "интеграции общества". Вряд ли ситуацию, когда русскоязычная община выучит латышский язык, при всё том же отсутствии контактов между общинами, можно назвать идеальным интегрированным обществом. Конечно, нашему правительству спокойней — в законах вроде бы порядок, да и видимость действия присутствует, только вряд ли это будет способствовать сплочению всего общества. Ведь не потому зачастую не общаются латыши с русскими (и наоборот), что нет у них общего языка (в прямом смысле), а потому, что установка у них такая — неприятие именно этой другой культуры, что обуславливается конкретными историческими предпосылками. Но ведь это история, а живем то мы сейчас, в реальном изменившемся Мире.

Brīnumus gaidīt nav vērts

Раймонд Каже
студент 1-го курса

Я должен признать — да, правительство у нас действительно никудашное. Да, людишкам тем не пошло бы во вред слегка подучиться так в классе пятом. Но в редких случаях я все-таки готов согласиться с мнением данного учреждения. Согласен, переход на латышский язык обучения — это вещь нешуточная, ибо общество к этому пока не готово. Но тут возникает вопрос — а когда оно будет готово? И вот вам мой ответ — никогда не будет. Чем дольше откладывать, тем ниже готовность, потому что человек в своей сущности — последний лентяй, и все то, что еще не наступило, ему кажется далеким будущим, о котором можно не волноваться.

Нужно ли пытаться достичь со стороны русскоязычной молодежи любви к Латвии, к ее языку? Нет, конечно, ведь не стоит за-

ниматься бесполезным делом. В первую очередь потому, что таких чувств особо — то нет и у нас — латышей. А во-вторых, потому что уже сейчас ситуация настолько плоха, что я не вижу положительного ее ис-

Jo vairāk atliksim pāreju uz latviešu mācību valodu skolās, jo grūtāk būs to realizēt.

хода. Например, ситуация прошлой осенью, когда встречались между собой сборные Латвии и России по футболу. Тогда почти все русскоязычные зрители болели отнюдь не за ту страну, в которой они проживают. Хотя в латвийской команде русских игроков было немногим меньше, чем в российской. Такова уж наша реальность.

Есть мнение, что, дескать, в более выгодной позиции окажутся дети, чьи родители бедными никак не являются. Конечно же, это так, богатому всегда легче, но и у них свои проблемы. Нет, не говорю я, что они тоже плачут, просто в большинстве случаев потому что "крутых людей" бывает достаточно туги на голову, их даже немного жалко.

Что я предлагаю делать со всеми этими прелестями нашей сущности? Искать пути общения с молодежью "противоположного лагеря" самим, пытаться других понять, а не пытаться дожидаться какого-нибудь чуда со стороны властей. Это относится в такой же мере к латышской, как и к русскоязычной молодежи. Иначе же действительно ничего не достичь. А правительство поругать можно и потом. Вместе даже больше поводов для этого можно придумать. ☑

Секс-рабыни 21-го века

Татьяна Васильева,
студентка 1-го курса

ментах я ничего не понимала, контракт, визы, все было как в тумане... Да я, в общем-то, особенно и не вникала, лишь бы уехать быстрее... Как мне тогда сказали, расходы на оформление документов и дорогу на себя взяла семья. Даже в самый последний день мама и подруги отговаривали ехать, я лишь отмахивалась, что вы, мол, понимаете, раз в жизни так повезло... В Гамбурге, на автобусной остановке меня встретила женщина и, к моему удивлению, русская... Она объяснила, что мои работодатели живут в другом городе и пока мне пару дней придется пожить у нее. Уже в квартире паспорт она у меня отобрала, якобы на хранение... А через неделю меня уже представили хозяину, который,

Pēc nedēļas mani iepazīstināja ar saimnieku, kurš paskaidroja, ka esot mani nopircis par 2 500 dolāriem. Dažkārt nācās apkalpot pat 50 klientus dienā.

как мне объяснили, купил меня за 2500 долларов... Мне сказали, что сначала я должна отработать свой

долг, сумма которого была 1000 долларов. Поняв, что придется работать проституткой, я пробовала возмущаться, но все попытки кончились тем, что 2 дня я просто не могла ходить... Хозяин меня жестоко избил... Работать пришлось в различных барах и ночных клубах в Гамбурге и его пригородах... Я больше ничего не боюсь, — говорит Марина, закуривая сигарету, — поскольку худшее, что со мной могло случиться, уже произошло. Мало кто из женщин, которых я встречала, хотели стать проститутками. Большинство из них просто обманули. Самым тревожным было чувство безысходности. Паспорт у меня отобрали; я не умела говорить по-немецки и ничего не знала о Германии, так что даже не знала, какое наказание мне грозит, если все-таки удастся сдать в руки полиции. За выходами из бара велось наблюдение с использованием видеокамер, и это усиливало чувство, что сбежать не получится... Я была иммигрантом, занимающимся незаконной деятельностью... И только спустя полгода мне повезло, в одном из баров проводили обыск и меня арестовали. Только тогда я поняла, что полиция не так страшна, как я предпо-

лагала. По-русски они не говорили, так что объяснить свое положение я не могла, однако они выдали ордер на мою высылку, и я смогла уехать домой..."

Марине удалось вернуться на Родину, однако результатом такой "работы" (иногда ей приходилось обслуживать до 50 клиентов в день) явилось то, что она теперь не сможет иметь детей... Худший приговор для женщины придумать сложно... А еще трудно было вернуться к более или менее нормальной жизни, Марина просто не знала, куда обратиться со своей бедой. А ведь у нас в Риге есть центр под названием "GENDER", который помогает жертвам трафика, и в целом занимается этой проблемой в Латвии.

Возглавляет "Gender" Елена Курова.

"За последние 5–7 лет торговля людьми с целью их последующего сексуального использования стала довольно большой проблемой для Латвии, — рассказывает Е.Курова. — В связи с открытием границ этот рынок стал очень популярен среди работоторговцев. Иногда люди просто недооценивают размах этого преступления во всем мире. По оценкам "Всемирной сети За выживание" эти преступления считаются третьими по доходности после торговли наркотиками и оружием. Это достаточно накатанная схема, но несмотря на большие усилия общественных организаций как в Латвии, так и во всем мире, пока остановить поток легкомысленных людей невозможно.

Но мы можем дать советы. Что нужно знать, отправляясь работать за границу?

1. Вы не должны подписывать контракт, который включает неясные условия работы или замужества.
2. Перед тем, как уехать, вы должны оставить своим родственникам или друзьям копии паспорта, визы, контракта и несколько последних фотографий, а также адрес и телефон места, в котором вы планируете остановиться. Нужно иметь адрес и телефон Латвийского консульства в стране, в которую вы собираетесь, имена и адреса людей, к которым едете.
3. Вы должны придумать условный сигнал, чтобы можно было сообщить родственникам, что с вами не все в порядке. Если вы скажете условные слова в телефонном разговоре, то они будут знать, что с вами что-то случилось. Вы можете выбрать точную дату и время звонка. Если вы их пропустили, родные будут знать, что с вами что-то случилось.
4. Вы не должны никому отдавать свой паспорт и другие документы, за исключением таможенников и пограничников, или спрятать копии документов в своих вещах.

Будем надеяться, что с помощью этих советов, вы сможете избежать большого несчастья. ☑

Ты можешь оказаться одной из них.

С Мариной мы встретились в полумраке ночного бара. Передо мной совершенно бесцветное лицо и блуждающий взгляд молодой девушки, которая два года назад стала жертвой трафика (от англ. слова *trafficker* — торговец). Марина долго не соглашалась на интервью, и лишь то, что она может предостеречь кого-то от лап торговцев людьми, помогло мне получить ее согласие.

"По образованию я швея, — начала свой рассказ Марина. С работой не везло, да и личная жизнь как-то не складывалась, вот и решила — уеду. А вдруг повезет, денег много заработаю или замуж удачно выйду за иностранца... Стала просматривать газетные объявления и, как ни странно, довольно быстро нашла фирму, которая, как мне тогда казалось, предложила выгодные условия работы. В фирме их было двое, мужчины и женщина... Он занимался документами, она "обрабатывала" психологически. "Горничной поедешь, — заверяла она меня, — семья в Германии, детей нет, так что уставать особенно не будешь. Люди порядочные, платить будут хорошо..." В доку-

Dzeja pati atnāk pie viņas

Dana Volkova,
Rīgas 90. vidusskolas 12. klases skolniece

Annai nav iespējams nepamanīt. Viņa atšķiras no citiem jauniem cilvēkiem gan ar izskatu, gan ar izturēšanos, gan ar iekšējo pasauli. Viņa netēlo, neizliekas, kad atzīstas: "Es gribu, lai mani ievēro un lai es atšķirtos no citiem." Anna KAUSA ir dzejniece. Viņa mācās Rīgas 2. vidusskolā un apgūst aktiermeistarību jauniešu teātra studijā "Matrica".

Dzeju viņa raksta mazliet ilgāk par gadu. Savulaik viņu uz to pamudinājis kāds cilvēks, kurš pats to nemaz nenojaušot. Vairāk, jo grūti prognozēt viņa reakciju, ja zinātu. Izrādās, ka jaunās dzejnieces iedvesmas avoti var būt visdažādākās lietas un parādības, kas piesaista viņas uzmanību kaut uz mirkli, piemēram, oranžs apelsīns vai... smirdīga miskaste. Annai patīk pārlasīt savu dzeju un jo vairāk viņa lasot, jo vairāk patīkot. Jauki, ka cilvēks ir apmierināts ar to, ko dara, vai ne?

Lai gan Anna šobrīd nemaz negribētu, lai viņas jaunības dienu dzejoļi kādreiz tiktu izdoti grāmatā, taču, kas zina, kā viņa domās pēc dažiem gadiem. Dažkārt cilvēki uzskata, ka jauno autoru darbi ir vienīgi vārdu savirkņējums, kam nav dziļa jēga, taču katram pašam lemts priest un secināt. Reizēm arī oranžs apelsīns vai smirdoša miskaste, kas patrāpījusies tavā ceļā, var būt iemesls, lai taptu jauks dzejolis, kurā ietverta dziļa doma vai zemteksts, kas ne katram tūlīt saprotams.

Anna neraksta dzejoļus tāpēc, ka vēlas kļūt populāra, tomēr viņa labprāt uzzinātu, ko par viņas darbiem domā un kā tos uztver citi cilvēki. Iespējams, ka vēlme rakstīt dzeju ir pārejoša parādība, vienkārši tagad ir tāds periods Annas dzīvē, kad dzeja pati atnāk pie tevis. Dažreiz dzejniece savus darbus paškritiski sauc par skribelējumiem un piebilst, ka citi cilvēki ir izdomas bagātāki un radošāki. Viņas mīļākais dzejnieks ir Aleksandrs Čaks, bet no jaunajiem — Kārlis Vērdiņš.

Nākotnes plāni? Iespējams, ka Anna izvēlēšies Kultūras akadēmiju, kur gribētu studēt aktiermeistarību. Neliela skatuves pieredze viņai jau ir, arī darbs ar lomu nav svešs. Darbojoties "Matricā", Annai pērnavasar bijusi iespēja piedalīties mistērijā, kas tika iestudēta speciāli Hanzas dienām Rīgā. Savukārt Rīgas 800. gadu jubilejā viņa iejutās kaķa tēlā no multfilmas "Neparastie rīdzinieki". Arī bērnu un jauniešu teātru festivālā iznācis piedalīties...

— Klasesbiedri mani laikam uzskata par traku, taču es jūtos labi savā klasē. Man nav grūti ar apkārtniekiem kontaktēties, — Anna atzīstas.

Jā, Anna vairāk ir mazliet divaina, taču ļoti interesanta meitene. Viņa, piemēram, var pēkšņi izdomāt kādam uzdāvināt savas mamma kurpes vai pirmajam pretimnācējam uz ielas piedāvāt nopirkt

viņas pusdienu sviestmaizes. Kāpēc? Iespējams, ka tas esot dullums vai vēlme izrādīties, Anna komentē savu pēkšņo rīcību. Dažkārt tā esot izdevies atrast jaunus draugus un paziņas. Tomēr aiz Annas bezkompleksainās, atraktīvās rīcības slēpjas cilvēks ar maigu un mīļu dvēseli, ko ne

katram lemts uzreiz pamanīt. Vislabāk to var sajust viņas dzejā — ja uzmanīgi lasa. Dzejniece saka: viņa pati sevi vēl īsti labi nepazīstot, kur nu vēl citi! Tomēr man un vēl dažiem citiem viņas draugiem Anna šķiet savdabīga, interesanta personība. Un tas nav nemaz tik maz. ☑

x x x
Nesaplēs mani -
Stikla mūzi.
Ieliec mani purī -
Tad būs labi.
Daugava, aiznes mani mājās.

x x x
Čaukstošais telefons
Pa muguru smāpejas
Bēdsem vīnu bērnu māsietotu malni
Un kalu kalu ievalu
Kaka smāpejumus ēdsem galvā
Galvā salmu lētus
(Anna Kausa)

Ага, это модно!

Алина Соляр, Олга Павлова
учеицы 12 класса 88 Рижской
школы–луцае

Брэйк — это модное ныне веяние, которое требует уважительного и бережного отношения к своему организму. Поэтому практически все брэйкеры не позволяют себе пойти на поводу у разных вредных привычек. Чем, кстати, и отличаются от празднующихся субъектов, которые обычно проводят “день в кумаре, ночь в угаре” только оттого, что им нечем больше заняться и не к чему стремиться. Нет, мы не утверждаем, что все поголовно должны танцевать брэйк и читать хип-хоп, но все-таки, если вы узнаете об этом поподробнее, то сможете блеснуть своими познаниями в вашей тусовке..

А теперь немножко истории. Студия “Dance of Street” — самая крупная танцевальная студия в Латвии. Образовалась она в 1991 году в Риге. Эта студия занимается организацией курсов для подростков, желающих научиться танцевать в современных стилях (Break dance, Hip Hop, Modern Dance, а так же Disco-House Music). С этой целью обучено 20 тренеров, открыто 23 филиала в Риге и за ее пределами. За год в студии “Dance of Street” проходит более 1000 подростков. Постоянно проводятся молодежные фестивали, соревнования по танцам, массовые мероприятия под открытым небом, дискотеки, летние и зимние лагеря для подростков. Ученики студии участвуют в различных шоу-программах.

“Dance of Street” — это не только современные танцы, но и уроки ди-джеев, занятия граффити. Но все-таки главным направлением остается брэйк. Брэйк — это неотъемлемая часть хип-хоп культуры. Хорошо то, что с каждым годом в студии появляется все больше и больше девчонок, которые по способностям не уступают парням, а по гибкости даже превосходят. Вот хотя бы в том же танце “робот”, или electric break, в котором танцоры замедленными, ломающимися движениями изображают роботов. Создается поразительное впечатление, что по сцене действительно двигается механический человек. Но это не единственное, что могут изобразить профессиональные танцоры — недостатка в сальто, стойках на руках и других акробатических номерах то-

же нет. Конечно, не все так просто. Настоящие би-бои (танцующие брэйк) знают, что такое боль. Потому что нельзя назвать себя профессионалом, если у тебя нет травм. Невозможно с первого раза выполнить новую вещь. Поэтому возможны и содрванная кожа, и даже переломы пальцев. Но это, так сказать, издержки профессии, которые на самом деле мало кого пугают.

Между прочим, с помощью этих самых

“Dance of Street” ir viena no lielākajām deju studijām Latvijā.

“уличных” танцев решаются трения между враждующими улицами и районами. Обе стороны выставляют по команде — кто выиграл, тот и прав.

Так же, наравне с брэйком, развивается граффити. История граффити начинается с начала 70-х годов, когда уличные тусовки нашли применение баллонам нитрокраски, предназначенным для окрашивания автомашин. Тогда это были в основном подписи каких-то уличных группировок. Этот стиль называют Bomb Style. Так и началась “бомбежка” стен. Только раньше это ничем не отличалось от наскальных рисунков наших предков и поэтому стало преследоваться по закону,

ведь “мастера” выплескивали свою бурную фантазию с содержимым баллончиков куда только ни придется. Но постепенно все изменилось. Начали появляться настоящие Шедевры. Граффити стало искусством. Расписать стену нецензурными словами может каждый, а выполнить целую картину баллончиками с краской — это под силу лишь профессионалу. “Граффити — это плод твоего творчества, полет твоей души, который ты выплескиваешь на серую действительность...” Кстати, “графффити”, как и брэйк, тоже является возможностью проявить себя, выиснить, кто является лучшим. Ах, если бы все конфликты разрешались с помощью танцев и рисования картин...

А сходите-ка и вы хоть на одни соревнования, увидите собственными глазами, что может вытворять ваш ровесник, стоя на голове. Может быть, после увиденного, вы не удовлетворитесь ролью “всего лишь” зрителя, а сами наденете на голову платочек, откроете в себе талант художника граффити и примете непосредственное участие в баттлах. Ведь правда, это лучше, чем помирать дома от скуки или травиться по подъездам разной дрянью? Так что все плюсы налицо:

1. Хорошая физическая подготовка (проверено, результат уже через месяц).
2. Завистливые вздохи друзей/подруг на дискотеках.
3. Куча новых друзей и вообще... здорово это! Даешь хип-хоп культуру в массы! ☑

Pavasaris pūta tauri nepareizā virzienā

Raimonds Kaže,
1. kursa students

Tur stāvēji tu — ar skatienu cieši pievērstu divām milzīgām akmens sejām, kas raudzījās viena otrā, patiesībā neskatīdamies nekur. Bet varbūt tās abas bija vienas kopīgas sejas divas puses — labā un jaunā, tikumiskā un nekrietnā, vai arī viena un vēl viena. Tu biji tērpusies īsos melnos svārciņos, un korpēm tavās kājās bija augsti papēži. Neko precīzāk es no savas vietas redzēt nevarēju. Ar visu to, ka tā biji tu, es nevarēju tā pilnīgi novērst skatienu no lielās sejas, gaidīdams kādu zīmi. Tā varētu būt acs samirkšķināšana vai viegls, tikko jaušams smaidis vienā lūpas kaktiņā. Vismaz tādas zīmes parasti devi tu.

Bet lai paliek seja. Es tevi pasaucu vārdā, kāds tas lai arī nebūtu. Un tu atsaucies. Mana sirds sāka sisties straujāk. Biju kļiedzis mazliet par skaļu, tādēļ tu pagriezies pret mani ar seju. Pievēršot muguru lielajai sejai. Ja man būtu tik lielas acis, es tevi varētu redzēt daudz labāk. Tu man uzsmaidīji un pateici: "Vai tas viss nav skaisti?" Man nebija vārdu, ko tev atbildēt. Pa galvu maisījās dažādi gadskaitļi, formulas, avižu virsraksti, bet visā plašajā klāstā neatradās neviens vārds, kuru es varētu pateikt tev. Kaut ko neskaidri nomurmināju, tā pa vidu starp "Šangri-lā" un "parciālā integrēšana". Tu man teici, es esot tik ļoti, ļoti gudrs, ka es droši vien esot laimīgs. Kāds gan laimei sakars ar prātu? Kāds gan vispār kaut kam ar kaut ko sakars? Cilvēks tāpat ir tikai marionete, kuru kāds jukušais, visbiežāk viņš pats, rausta aiz aukliņām, liekot teikt un darīt muļķības, kuras pēc tam gan var nožēlot, bet ne novērst.

Vai es to domāju pie sevis vai sviedu šo informāciju arī tavās acīs, nūdien nevaru pateikt. Bet tu pateici, ka ar seju esot jautrāk nekā ar mani. Tu atkal aizgriezies projām. Bet tava plauksta joprojām palika manējā. Roka man bija piesvidusi un arī netīra. Es biju aizķēries aiz saknes un pakritis. Tas man atgadījās skrējienā pakaļ tev. Ja no zemes tāvā priekšā nebūtu izaugusi seja, es tevi tā arī nebūtu panācis. Taču tagad seja man tevi atņēma. Tā parasti gadās. Nezinu, kur lai meklēju vainu — mani vai sevi. Es varētu būt laimīgs, ja vienmēr nebūtu beigu. Šķiet, ka spēle tā arī beigsies ar viens pret nulli manā labā, bet pēdējā minūtē atgadās nevajadzīgs noteikumu pārkāpums, tam seko sarkanā kartiņa, bumba manos vārtos, papildlaiks, zaudējums. Sākumā viss ir labi, bet tad pamazām es pazaudēju ceļu zem kājām un atklāju sevi sešas pēdas zem zemes. Tad ir atkal jārokas laukā, jātīra no sevis nost dubļi un jāmēģina sākt no gala, lai atkal zaudētu.

Vai tev reizēm nešķiet, ka būtu labāk, ja mēs pa šo riņķa līniju ietu vienā virzienā, nevis tikai reizēm satiktos, lai atkal varētu pašķīst nost? Ja taka būtu pārāk šaura, lai varētu pa to iet blakus, es varētu iet tev aiz muguras, man tāpat nepatīk rādīt ceļu. Taču tu mani vairs nevari dzirdēt. Tu esi aizgājusi pārāk tālu, lai ar pašu skaļāko kļiedzienu es varētu atsaukt tevi atpakaļ. Kāpēc tagad, kad nekas tam ne-traucētu, es vairs nedomāju par Burundi ģeopolitisko situāciju un Linusa Torvalda lomu ki-

bernētikas standartu izstrādē? Par to man gribas runāt tikai ar tevi, kaut gan es zinu, ka tevi tas neinteresē. Mani jau patiesībā arī, bet tāds es reiz esmu. Es spēleju šajā absurdaiz-rādē kaut kādu pavisam neįedzīgu lomu, scenāristu vajadzētu par tādu pakārt. Ja es pats varētu izvēlēties savu lomu, es būtu sevi salipinājis divus metrus garu, blondiem matienu, princi, rokzvaigzni, filozofu, pasaules čempionu futbolā, kas mācētu runāt dzejā un pārvērst vīnu ūdenī un kustināt gurnus labāk nekā Elvis. Taču nē, protams, man vajag atainot tieši sevi. Lieliska izvēle, vai ne?

Kāpēc gan tu atkal izslidi no manām rokām? Vai tas tādēļ, ka es neesmu pietiekami jauks, vai arī man vajadzētu tevi sist? Kāpēc gan vienmēr lietūs sāk liet tieši tad, kad es iz-eju atklātā laukā ar nupat izveidotu frizūru? Droši vien, tas tāpēc, ka man nepatīk staigāt slapjos apavos. Nekad neesmu apvaicājis,

kas patīk tev. Laikam jau esmu mazliet ego-ists, tā nedaudz, ar to pat nevarētu piepildīt mazu sūklīti, kuru pēc tam izspiest izlietnē un tad ar to pārbraukt pa drupačām klāto galdū.

Zini, man laikam tomēr ir atbilde. Tas viss nemaz nav skaisti. Sāpīgi gan ir to atzīt, taču tā tas reiz ir. Kā citādi gan varētu būt? Manā rokā tavējās nav. Fakts. Toties tajā ir skaista vini-la plate, no kuras vāka manī raugās divas sejas, kas varbūt ir viena un tā pati. Tu stāvi ar muguru pret mani, es varu redzēt tikai tavus īsos svārciņus, toties varu būt mierīgs, ka tu neaizbēgsi un vienmēr būsi manā redzes lokā...

Saule ir jau norietējusi, seja ir ierauta tumsā. Tikai ar piepūli es varu iztēloties, ka tai ir tavi vaibsti. Plate klusām san, kā no milzīga tāluma atnesot zvana skaņas. Turot roku pie maigiem rugājiem klātā zoda, es skatos uz priekšu, būtībā pat necenšoties kaut ko redzēt, tā arī nesapratīsi, vai tas viss ir ti-

Он+она и сбоку бантик, или третий лишний...

Алина Соляр
Олга павлова

Для любви нужны двое. Но это еще совсем не значит, что кроме твоей очередной “единственной любви” больше людей не существует. Никуда не пропадают знакомые и не исчезают друзья. Ну и, конечно, остаются лучшие друзья. Или подруги. Которые, между прочим, тоже привлекают внимание противоположного пола, хотят быть самыми лучшими, красивыми, и всем нравиться. Кроме того, они обычно знают все твои секреты. Что еще нужно для того, чтобы увести твоего парня? Конечно, лучшая подруга — это святое. Но не всегда твой нынешний парень может оказаться святым. И даже если вы с подругой подписали пакт о ненападении на понравившихся парней, это не может быть гарантией того, что твой ненаглядный не смотрит по сторонам. Особенно, если вы все свое свободное время проводите вместе.

На эту ситуацию можно посмотреть с трех сторон...

1. Парней надо выбирать пострашней, чтоб вообще никто позариться на них не захотел. Пусть лучше ваши уши ласкают такие слова: “Мамочки! А это что за чудо-юдо?!”. Может быть, не очень приятно слышать, зато риска никакого. Конечно, не только неприятно слышать, но и видеть, но это, как говорится, вам выбирать...
2. Подруг, конечно, не выбирают, но, если не хочешь, чтобы ОН выбрал ее, то и подруг тебе лучше выбирать сереньких и неприметных. Правда, результат бывает обратным, несмотря на все твои ухищрения. Или парень попадется с извращенным вкусом и ему больше по нраву придется ее шерстяная юбка, а не твоя лакированная мини, или наоборот. Не зря говорят: “в тихом омуте черти водятся”. Мы все до поры до времени — тихие-тихие, а придет время — а, пропадай все пропадом! Вот.
3. Можно даже прятать своего возлюбленного в шкаф каждый раз, когда подруга будет заходить в гости, но, думаем, что все-таки он будет сопротивляться, и в лучшем случае вы сломаете шкаф. Можно, конечно, уговорами попытаться заманить туда чересчур длинноногую подругу. Но скажи, положи руку на сердце, что может заставить пропустить тебя такое зрелище, как новый мальчик твоей подружки? Ничего, конечно.

4. А если все-таки с тобой произошло такое несчастье, то не прыгай из окна и не подстерегай новоявленную парочку с обрезом у подъезда. Подожди, и ты увидишь, что и твою подругу не минует кара сия. Ничто так не сближает, как общая беда. Впредь будете умнее. И ты, и она. И, знаешь, как бы тебе ни

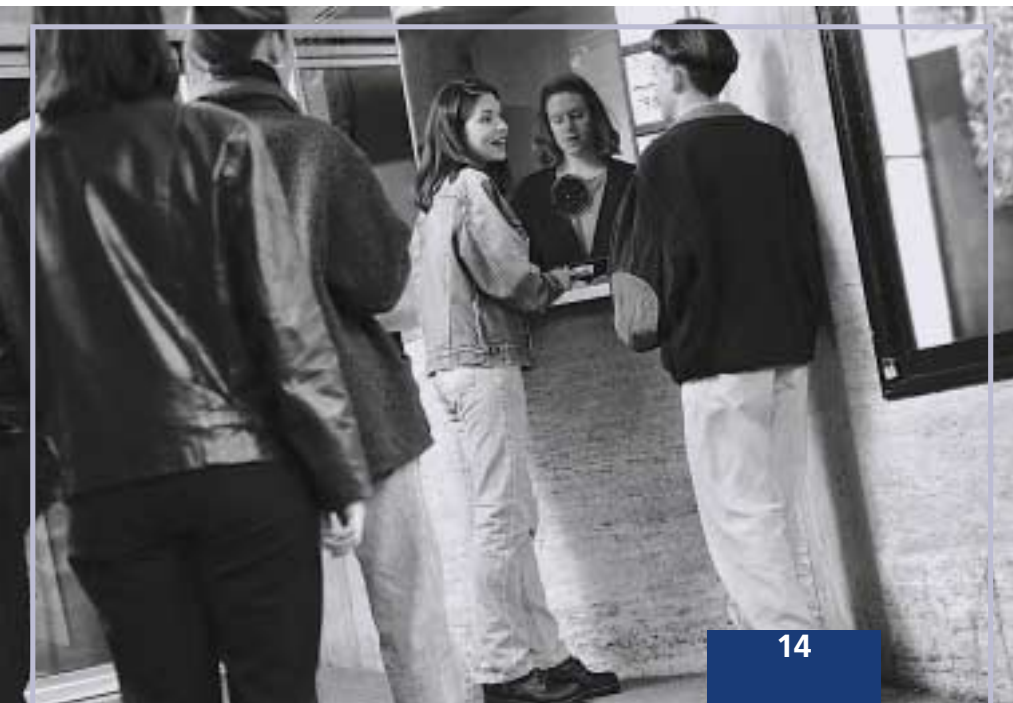
Slikti abējādi — kad tava draudzene nolūkojusī tavu puisī vai kad tu esi ieskatījusies savas draudzenes puisī.

было плохо в такой ситуации, не вини ни “своего” парня, ни свою незадачливую подругу. Жизнь-штука сложная, и не вина молодого человека, что он так ветрен. А вдруг это любовь? И это не вина твоей подруги, ведь она всего лишь живой человек. Которого ты, кстати, совсем недавно так хорошо понимала. Научись прощать, ведь никто не застрахован от случайной любви к парню своей подруги, и поэтому...

Если однажды подруга завела тебя в уголок и таинственным шепотом рассказала о том, что познакомилась с та-аким парнем, и, зайдя к подруге на чай, ты на табуретке в кухне видишь того, кто вот уже в течение десяти лет приходит к тебе во сне, и ты с дрожащими коленками смотришь в его глаза и понимаешь, что это

ЛЮБОВЬ, то твоя ситуация кардинально противоположна указанной выше. Не спеши — такие дела спешки не любят, а лучше глубоко вздохни и...

1. Ну что ж, поздравляем! Ведь ты его наконец нашла в настоящей жизни. Хотя вместе с тем у тебя появился реальный шанс обрести себе лютого врага. Ведь нет ничего страшнее, если тебя посчитают лучше ее.
 2. Если видишь, что и ты не осталась незамеченной, то хорошо просканируй ситуацию. Все они милые, все они хорошие, глазки они строят тоже всем, чем же еще им гордиться, как не легкими победами над наивными девчушками? Никогда не рассказывай об оказанных знаках внимания своей подруге (“иногда лучше жевать, чем говорить”). Если не поверит — разозлится, решит — завидуешь. Поверит — в первую очередь возненавидит тебя. Ни за что, между прочим.
 3. Если ты все-таки решилась на ответственный шаг, и с парнем уже поговорила, осталось только сообщить “радостную” новость подруге, вспомни с какой легкостью парень отказался от отношений с твоей подругой. Так же легко откажется он и от тебя, как только найдет тебе достойную замену. Логично.
 4. Как и в первом случае, советуем понять, что для тебя важнее — дружба или мимолетные отношения с вдруг понравившимся парнем. Иногда лучше, чтобы мечты оставались мечтами. Посмотри, может, твоя подружка еще намучается с этим красавцем, и выкинет. Тогда подбери, если тебе такой нужен будет...
 5. Ну, а если все-таки печальный факт двойного расставания свершился, и ваши с подругой головы украшены замечательными ветвистыми рожками, то подеритесь со своей подругой, дайте ей возможность засветить в глаз, а потом нарыдайтесь вместе. Вот вы и снова вместе, вот и не существует больше ничего и никого на свете кроме вашей дружбы. Отнеситесь к происшедшему, как к проверке на крепость ваших отношений, и тогда вы поймете, что даже самые серьезные перипетии не разрушат вашего союза.
- Давайте жить дружно. Ведь самое главное в жизни — это крепкая дружба и настоящая любовь. Давайте научимся правильно понимать смысл этих слов. И не растрчивать себя по мелочам и не учиться жизни на таких тяжелых и порой плачевно заканчивающихся ошибках... ☑

Veci joki jaunās skaņās

Skolotāja stundā stāsta bērniem par mājdzīvniekiem. Stundas beigās viņa pārbauda, vai bērni visu labi sapratuši.

- Pēterīt, kāpēc mums vajadzīgas aitas?
- Lai dotu cilvēkiem vilnu.
- Pareizi. Anniņ, kāpēc mums vajadzīgas vistas?
- Lai dētu oliņas.
- Pareizi. Jānīt, kāpēc mums vajadzīgas govīs?
- Lai mācītu mums visādas glupības!

Skolotāja saka skolēna tēvam:

- Ir viena laba lieta, ko es varu pateikt par jūsu dēlu.
- Un tā būtu?
- Viņam ir tādas atzīmes, ka pilnīgi skaidrs, ka viņš nešpiko...

– Vajadzētu skolās ieviest obligātās dzimumaudzināšanas stundas...

- Kāpēc?
- Vajag taču kaut kā tos bērnus skolās iemānīt!

Ģeogrāfijas skolotāja jautā Jānītim, vai viņš kaut ko ir uzzinājis par Panamas kanālu.

- Nē, — atbild Jānītis, — mūsu televīzijā šāda kanāla nav.

Skolnieks aizgājis pie ārsta. Pēc apskates viņš drūmā balsī saka:

- Dakter, es gribu dzirdēt patiesību, lai cik rūgta tā nebūtu! Apsolu būt vīrišķīgs. Sakiet man tieši: vai drīz būs jādodas uz skolu?

Pēterītis:

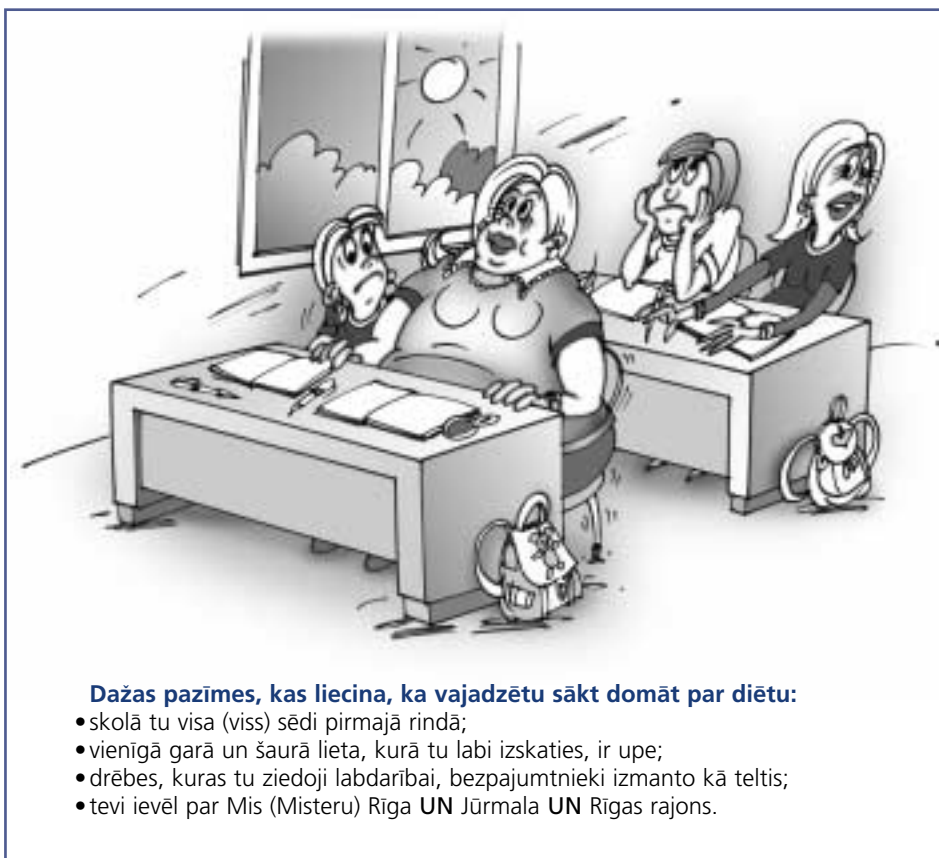
- Tante, tev bērni ir?
- Nē, Pēterīt, stārķis nav atnesis...
- Zini ko, ja tu vēl ilgi turpināsi ticēt stārķim, tad bērnu tev nekad nebūs!

– Ko tēvs teica, kad uzzināja, ka tu sasīti viņa mašīnu?

- Rupjības neteikt, mamm?
- Protams, ne.
- Viņš klusēja.

– Kāpēc tev kabatlatatā ir mezgls?

- Mamma sasēja, lai es neaizmirstu samaksāt par elektrību.
- Samaksāji?
- Nē, mamma aizmirsā iedot naudu.

Dažas pazīmes, kas liecina, ka vajadzētu sākt domāt par diētu:

- skolā tu visa (viss) sēdi pirmajā rindā;
- vienīgā garā un šaurā lieta, kurā tu labi izskaties, ir upe;
- drēbes, kuras tu ziedoji labdarībai, bezpajumtnieki izmanto kā teltis;
- tevi ievēl par Mīs (Misteru) Rīga UN Jūrmala UN Rīgas rajons.

Vīrs skatās pa televizoru hokeja spēli. Pie durvīm klauvē. Uz sliekšņa stāv kaimiņš.

- Drikt pie jums paskatīties hokeju?
- Protams. Jums televizors sabojājies?
- Nē, vienkārši dzīvoklī sākās ugunsgrēks.

Vīrs pārnāk vakarā mājās šausmīgi noguris un nikni saka sievai:

- Tu esi pie visa vainīga! Aizsūta mani uz vecāku sapulci un nepasaka, kurā skolā mūsu meita mācās!

Mamma saka tēvam, kurš lasa avīzi:

- Izbeidz nemitīgi teikt: "jā!", es jau vismaz desmit minūtes klusēju...

Vīrietis grib nopirkt veikalā sieviešu smaržas. Pārdevēja jautā:

- Jums sievai vai kaut ko dārgāku?

Diskotēkā. Pūsis jautā meitenei:

- Meitenit, drikt?
- Drikt. Bet vispirms padejosim!

Dažas vērtīgas atziņas

- Jo vairāk iepazīstu cilvēkus, jo vairāk milu datorus.
- Kad uz tavu jautājumu atbild filozofs, tu vairs nesaproti savu jautājumu.
- Tikai dzimšanas dienā uzzini, cik pasaulē ir daudz nevajadzīgu lietu.
- Mūžīgā problēma: izcalcis — gribas ēst, paēdis — negribas mācīties.
- Depresija — tas ir tad, kad atver internetu, bet nezini, kurp doties...
- Protams, Darvinam var nepiekrīst, bet, jo ilgāk skaties spogulī, jo vairāk sāc viņam ticēt.
- "Tūkstošs un viena nakts" — naktssarga memuāri.

Izdevuma nosaukums:

žurnāls TILTS

Izdošanas vieta, gads:

Rīga, 2001.

Izdevējs:

SOROSA FONDS — LATVIJA

Alberta ielā 13, Rīga, LV-1010

Latviešu valodas apguves

valsts programmas

līdzfinansējums

Mājas lapa internetā:

<http://www.sfl.lv/tilts>

Atbildīgā par izdevumu:

Liesma Ose

Redaktore:

Ilze Korņeva

Redaktores vietniece:

Lidija Čera

Mākslinieks:

Uldis Freimanis

Maketētājs:

Ints Vikmanis

Tipogrāfija:

McĀbols

Izdevuma tirāža:

10 000

Reģistrācijas apliecības

numurs: M 00695

Publicētie materiāli

ne vienmēr atspoguļo

redakcijas viedokli.

NĀKAMAJĀ NUMURĀ

Kāpēc puisiem patīk blondīnes?

- Pārmaiņas izglītībā
- Vidusskola un konkurence
- Diskusiju krustugunis – valoda un mēs
- Atvadu vārdi skolai